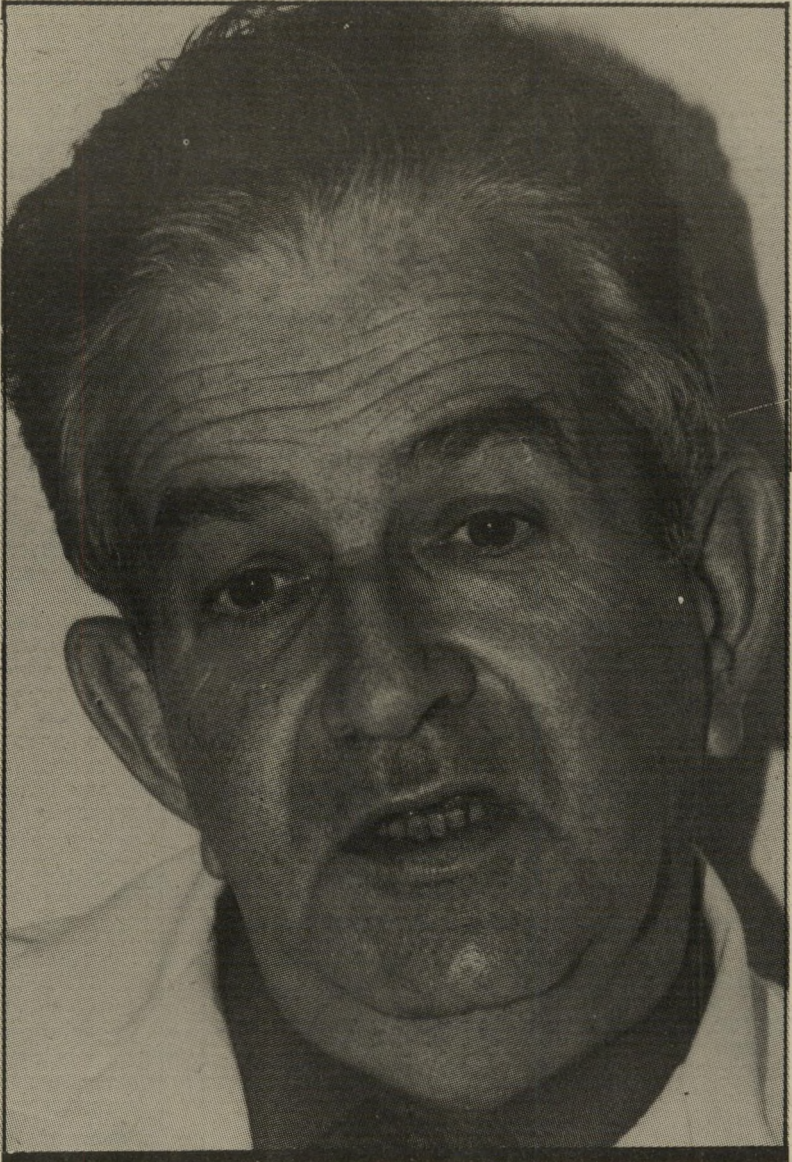

הד"ר מנשה איזק, פסיכיאטר וראש-מחלקה, שהקים את המרכז הראשון לסייע לקורבנות אונס, מיוזמי הכינוס הבינלאומי לדיון באונס, מדבר על דרכי הטיפול בנאנסות, על השיפור שחל ביחס המישטרה ושובר כמה מיתוסים

„אחד המיתוסים אומר שאונס נעשה רק במקום אפל וחשוך. חצי ממיקרי האונס מתרחשים בדירה“

„יש מיתוס האומר שרק חתיכות צעירות וכרובוקטיביות הן קורבנות מועדים. זה מאוד לא נכון“

„אלינו הגיעו ילדוח בנות 7 ונשים בנות 67. היו גם ממאה שערס, לא יפוח ולא כרובוקטיביות“

ראיינה ענת סרגוסטי

„אשה אינה מזמינה אונס. האנס הוא המזמין, והיא נופלת קורבן לתאונה“

„יש נטייה לשפוט את הקורבן לפני שהיא פותחת את הפה. כל אחד מרשה לעצמו להביע דעה“

„חוקר גבר היה שואל שאלות פיקאנטיות — כמה הכניס ומה הכניס — וזה היה מעליב וכפוגע“

האונס אינו קשור

למין, אלא לאלימות!

בתל-אביב עד לפני זמן לא רב, על-ידי פאתולוג במכון הפאתולוגי. הצורך להיטל-טל עד למכון שעיקר עיסוקו בגוויות הוסיף חוויה שהיא, לכל הדעות, מאוד בלתי-נעימה. אופן הטיפול המישטרי בקורבן אונס היה מעורר בנאנסות מחשבה שניה, אם יש בכלל טעם לפנות למישטרה. שם, כך אמרו רבות שעברו את העניין על בשרן, נערך להן אונס שני. הפעם נפשי, חמור לא פחות מן הראשון. בשנים האחרונות משתנה. באופן איטי אומנם אך קבוע, היחס אל הנאנסת מצד המישטרה, גם מכיוון הטיפול בבתי

אשה שהיתה מתייצבת במישטרה להתלונן על אונס היתה מופנית לחוקר-גבר. הוא היה חסר-נסיין, וברוב המיקרים גם חסר-רגישות. השמועה על הנאנסת היתה עושה לה מייד כנפיים בכל מיסדרונות התחנה, וגברים סקרנים במדים היו נוהרים אל חדר-החקירות, כדי להעיף מבט ב-בחורה. החוקר היה שואל שאלות מביכות, לעיתים בוטות ומעליבות. הוא היה נכנס לפרטי פרטים, דורש לדעת אם היתה חדירה וכמה ועוד פרטים קשים מן הסוג הזה. לקיחת דימום-הזרע לא נעשתה. ברוב המיקרים, על-ידי גינקולוג מיקצועי, אלא, כפי שהיה

הצעד הנכון. תוך כדי טיפול רפואי הגיעה אליה חוקרת-מישטרה. זו היתה אשה עדינת-מראה, שהתייחסה אליה ברכות ורכשה מייד את אמונה. החוקרת שאלה שאלות כלליות, וטיפין-טיפין נכנסה לפרטי המיקרה. הגינקולוג שבדק אותה עזר לחוקרת למלא את הדוח הרפואי ולקחת דימום שונות לתיק הראיות. האווירה סביבה היתה רגועה ושקטה ועזרה לקורבן לשכך את הסערה הנפשית. שבה היתה נתונה אחרי האונס הנורא. כך הם פני הדברים היום בישראל. עד לפני כמה שנים היה המצב שונה לחלוטין.

אשה שהגיעה לחדר-המיון בבית-החולים היתה נסערת. בגדיה היו קרועים. עיניה היו אדומות מבכי. שערותיה היו פרועות. היא לא העזה להביט ישר בעיני הרופאים. מבטה היה מושפל, נשימתה היתה קטועה. בתוך כמה דקות היתה הצעירה מוקפת בצוות מיקצועי. אט-אט היא נרגעה והתחילה לשוב לעצמה. זמן קצר לפני כן עברה הצעירה את החוויה המזעזעת ביותר בחייה: היא נאנסה. אחרי המעשה המחריד לא ידעה לאן לפנות. מה לעשות. כוח פנימי הוביל אותה לבית-החולים. מהר מאוד הבינה שעשתה את